

АНТЫФАШЫК

ІНФАРМАЦЫЙНЫ АНТЫФАШЫСТОЎСКИ БЮЛЕТЭНЬ

BELARUSIAN INFORMATION ANTI-FASCIST BULLETIN

№1(2), 1999

У 30-я гады
нацыкі галілі
ногі й
надзявалі
кароткія
шорцікі, каб
уцёрціся ў
давер моладзі.
Сёньня іхныя
ўжымкі тыя ж.
Толькі цяпер
яны голяць
галовы...

- Bin ich sexy, nicht wahr?

ВАЙНА АБВЕШЧАНАЯ!

Адбылося тое, што даўно мусіла адбыцца - на вуліцах беларускіх гарадоў пачалася вулічная вайна. І гэта не разборкі паміж раёнамі.

Ужо даўно мы назіралі, як карычневыя чмошнікі тэрарызавалі маладзевыя тусоўкі. Нарэшце, яны давялі... і пачалі сыстэматычна адграбаць па поўнай праграме.

Спружына канфрантацыі стала раскручвацца яшчэ ўвосені, калі мелі месца сутычкі паміж скінамі з аднаго боку і рэп-рамі й рабочай моладзьдзю з другога, у Гомелі. Разборкі скончыліся гаспіталізацыяй некалькіх нацыкаў.

27.12.98 трывожны сыгнал паступіў зь Менску. Каля палацу Шашак і Шахмат, дзе павінен быў адбыцца рэп-сэйшн з удзелам маскоўскага гурта «Кирпичи», што неаднаразова лажалі скіноў-нацыкаў у сьваіх інтэрвію, адбыўся хрыпавы інцыдэнт. У фазе палацу ўварваліся некалькі дзясяткаў скіноў: узброеных ланцугамі, арматурай і кастэтамі, атакавалі натоўп рэп-раў колькасцю прыблізна ў 20 чалавек. Драка закончылася выклікам «хуткай дапамогі» і арэштам пары-тройкі нацыкаў, якіх, дарэчы, хутка адпусьцілі (як хаасталіся самі скіны - «сярод міліцыянтаў шмат нашых»). Паводле законаў

взідзаты рэп-раў нанеслі адказны ўдар. Увечары на Трубе (пераход ст.м. Кастрычніцкая) група моладзі з бэйсбольнымі бітамі адмяцела скіноў так, што апошнія амаль не акачурыліся. Ад вернай кантузіі іх выратавалі толькі мянты, якія павінцілі і тых, і іншых.

Напрыканцы студзеня тэатар ваенных дзеянняў паширыўся за кошт новых персанажаў. У барацьбу ўступілі панкі. 31.01.99 падчас сэйшну Punk Hardcore & More (з удзелам гуртоў Twin Pigs, Hate To State і Deviation) у рок-клубе «Касмапалітэн» некалькі нацыкаў спрабавалі качаць правы і паказаць усім, хто тут самы круты. Але доўга яны не ванялі. Вакаліст гурта «Deviation» Стас паказаў яскравы прыклад прамога дзеяння і атакаваў выйбоністых нацыкаў першым. Аўдыторыя жыва ўспрыняла лезунг «Ебні фашысцкай гадзіне ў рыла» і адвесіла фашыкам такіх пі...юлей, што яны ледзьве выпузьлі з залі.

Наступны эпізод неабвешчанай вайны - 4.02.99. Група сяброў «Маладога Фронту» вышчаміла ў пераходзе на ст.м. «Плошча Перамогі» кучку баркашоў і ад душы пакачала іх нагамі. Праз адзін дзень фашыкі ўзялі частковы рэванш, очаліўшыся з актывістамі Харты'97.

Мы прывялі далёка ня поўную хроніку супрацьстаяння антыфашыстоўскай моладзі з жопалізамамі Гітлера-Куба, але гэтага дастаткова, каб зразумець - барацьба пачынаецца! Кожны павінен зрабіць свой выбар! Альбо ты - свабодная зосба, альбо - абьякавы лох, якога заўтра будучы мець ва ўсіх пазях. Той, хто ня хоча быць «шасьцёркай» неданоскаў-яфрэйтараў, павінен аб'ядноўвацца і змагацца!

СТВАРАЙЦЕ БРЫГАДЫ АНТЫФАШЫСТОўСКАГА СУПРАЦІВУ І П...ДЗІЦЕ ФАШЫСТАў, ДЗЕ ТОЛЬКІ МОЖНА!..

**АЧЫСЬЦІМ НАШЫ ВУЛІЦЫ АД КАРЫЧНЕВАГА ГАўНА!
СЬМЕРЦЬ ФАШЫЗМУ!
NO PASARAN!**

АНТЫФАШЫСТОўСКІЯ НАВІНЫ

МІЖНАРОДНАЯ ІНФАРМАЦЫЯ

НАЦЫСЦКІХ ВЫБЛЯДКАў НЕ ўРАТАВАЛА ПАЛІЦЫЯ

9.01.1998 у Лёнданскім раёне Довэр фашысты з Нацыянальнага Фронту намагаліся правесці дэманстрацыю супраць пашырэння правоў эмігрантаў. З усёй Англіі нацы сабралі ўсяго 30 чалавек, большасць зь якіх зьяўляюцца актывістамі «аранжысцкага» руху (праціўнікі ірляндзкага самавызначэння). Місцовыя антыфашысты выставілі каля 160 чалавек. Нягледзячы на тое, што каля 300 паліцэйскіх намагаліся стрымаць антыфа, марш НФ быў разарганы праз паўгадзіну ад яго пачатку. Арыштавана 2 антыфашысты.

У КАГО БОЛЬШ АРЫЙСКІ ЧЭРАП?

У Францыі працягваецца ўнутраны канфлікт сярод сяброў Нацыянальнага Фронту - самай уплывовай праварадыкальнай арганізацыі ў Еўропе. Галоўныя персанажы разборкі - старшыня НФ Ле Пэн і ягоны палітычны намеснік Мажрэ. Цяпер былыя сябры называюць адзін аднаго ня інакш, як «паразіт», «каналья» і «камуніст». Зразумела, гэта толькі на руку антыфашыстам. Аднаводна апошнім аптытаньням узровень папулярнасці НФ упаў з 10% да 4%.

ПАТЭНЦЫЙНЫ ПАГАРЭЛЕЦ

Зява Г. Штойба, кіраўніка нямецкага Хрысьціянска-Дэмакратычнага Саюзу, аб пачатку пэтыцыйнай кампаніі супраць увядзеньня ў краіне падвойнага грамадзянства выклікала ажыятах сярод мясцовых ізафашыстоў. У сувязі з гэтым падпольная антыфашыстоўская арганізацыя КОК выразіла пагрозу ўзрваць штаб-кватэру кансэрватараў.

«Здымем ПАКОЙ. НЯДОРАГА...»

У нямецкім горадзе Мюльда, у будынку, дзе ў хуткім часе павінен быў праходзіць партыйны зьезд праварадыкальнай «Нацыянал-Дэмакратычнай партыі», адбыўся пажар. Адаказ за акцыю ўзяла на сябе адна з падпольных антыфашыстоўскіх групаў. Дзедаўшчыся пра інцыдэнт у Хале, кіраўніцтва НДП заявіла, што месца правядзеньня зьезду будзе перанесенае.

АНТЫФАШЫСТОўСКІ АВАГАРД НА МУЗЫЧНЫМ ФРОНЦЕ.

**Афшэка сэйшну, пад час якога ПАНКІ
НАЧЫСЬЦІЛІ РЫЛА НАЦЫКАМ**

ЧАРГОВЫ НАЦЫСЦКІ ЖМУРЫК

27 лістапада 1998 у праскім клубе Кэмптан пяць нацыкаў напалі на двух сябраў Чэскай Анархісцкай Федэрацыі. Змагаючыся за сваё жыццё, адзін з анархістаў, Міхал Патэра, выцягнуў нож і пачынаў аднаго фашыка. Хутка Патэру арыштавалі і зараз яму пагражае 25 гадоў турмы. Гэта ўжо чацвёрты выпадак, калі ўлады кідаюць ахвяраў фашысцкага тэрору за крата за тое, што яны спрабавалі аказаць дзейсную абарону фашыкам. Каб спыніць дзяржаўныя рэпрэсіі, антыфашысты Чэхіі пачынаюць кампанію за вызваленне М.Патэры. Пасылайце заявы пратэсту ў амбасаду Чэскай Рэспублікі ў РБ, або пішыце лісты салідарнасці М.Патэры.

Кантакт: Michal Patera (1976),
P.O.Box 5, 14057 Praha 4, Ceska
Republika

НЕ ПРАЙШЛІ

30 студзеня ў Лёндане 200 нацыстаў з Нацыянальнага Фронту выйшлі на антыірыландскі марш, прысьвечаны 27 гадавіне «Крывавай Суботы». У гэты дзень у 1972-м годзе батальён ангельскіх парашуцістаў адкрыў агонь у паўночнаірыландскім Лёндандэры на мірнай маніфэстацыі каталікоў. Было забіта 13 чалавек. Ангельскія фашысты патрабавалі рэабілітаваць салдатаў, прычасных да растрэлу мірных грамадзянаў, і вымагалі ад ураду працягваць барацьбу з ІРА. Далёка прайсці фашыкам не далі. На першым сьветлафоры маніфэстацыя была расьсеяная антыфашыстоўскімі баявікамі.

АДКІЛЯЛІ НА ВЫСТАВЕ

30 студзеня, Нямеччына. У гэты дзень у паўночнанямечкім горадзе Кіль плянавалася адкрыць выставу аб злачынствах салдат Вэрмахту падчас 2-ой сусьветнай вайны ва Ўсходняй Эўропе. Прыблізна 1000 праваарыдкаў адклікнуліся на заклік «Нацыянал-Дэмакратычнай Партыі» (НДП) і зьехаліся ў Кіль з усёй краіны, каб пратэставаць супраць згаданай экспазыцыі. Адначасова мясцовыя антыфа мабілізавалі каля 400 чалавек, якія камянямі і кактэйлямі «Молатава» блыкавалі рух фашыстоўскай маніфэстацыі. Паліцыя паспрабавала абараняць фашыкаў, што прывяло да агульнагарадзкіх беспарадкаў. Падчас хваляваньняў было разрабавана й спалена некалькі супермаркетаў. Каля 40 антыфашыстаў арыштаваныя.

ШТО ВЫ ДАЎНО ХАЦЕЛІ ВЕДАЦЬ ПРА АНТЫФАШЫЗМ

ТЫПЫ СУБККУЛЬТУРЫ І МАЛАДЗЬЕВАЯ КОНТАРКУЛЬТУРА.

Маладзёвая контаркультура зьяўляецца спецыфічнай часткай субкультурных фэномінаў, што існуюць у грамадстве. Субкультура як зьява ўвогуле вядомая даўно. На кожным этапе гісторыі былі асобы, якія адмаўлялі пануючыя ў сацыюме нормы. Што да маладзёвай контаркультуры, то яна ўзьнікла наступствам структурных раформаў у індустрыяльных краінах Захаду на этапе іх пераходу да мадалі масавага спажываньня. Гэтыя працэсы спрычыніліся акрамя ўсяго да зьяўленьня новай устойлівай сацыяльнай групы насельніцтва - моладзі. Калі раней у традыцыйным грамадстве пераход зь дзяцінства ў

дзросласьць праходзіў хутка і амаль аўтаматычна, то зараз узроставы межы маладосыці былі значна пашыраныя. Вынікам узнікла праблема адаптацыі юнацтва да рэальнасьці, бо старыя механізмы сацыялізацыі больш не функцыянавалі.

Самазьяваўрджваючыся ў грамадстве, моладзь была вымушаная ствараць сваю культуру, што праўлялася ў модзе, стылі жыцця, музыцы, а таксама ў бескампрамісным стаўленьні да каштоўнасьцяў папярэдняй генерацыі, уключаючы палітычныя. Наступства студэнцкіх рэвалюцыяў 68-га году што радыкальна зьмянілі Запад на карысьць п'юралізму, дэцэнтралізацыі і сплантэнтату, сьведчыць контаркультура зьяўляецца сродкам, здольным мяняць

грамадства. Фактычна, студэнцкая рэвалюцыя 68-га году - рэалізаваны сцэнар італьянскага марксіста А.Грамшы, які яшчэ ў 30-ых гадах распрацоўваў тактыку культурнай барацьбы за кантроль над грамадствам. «Сфера паўсядзённасьці, - пісаў ён, - ёсьць ідэалічны прадукт пануючай класнай адначасова падмурак ейнай улады. Такім чынам, мы можам прайсці да перамогі ня шляхам палітычнай барацьбы, а праз экспансію нашых культурных каштоўнасьцяў». У гэтым кантэксьце пытаньне ўзаемадзяньненяў фашызму й контаркультуры гучыць дастаткова актуальна.

ФАШЫСТОЎСКАЯ ДЗЯРЖАВА І МАЛАДЗЬЕВАЯ СУБККУЛЬТУРА «ЗАЗУ» Ў ПЭТЗНАЎСКАЙ ФРАНЦЫІ 1940-44 Г.Г.

Маладзёвая субкультура як форма самавыяўленьня маладога чалавека ня можа мець з фашыстоўскай або аўтарытарнай дзяржавай нічога агульнага, бо фашызм адмаўляе любому прадстаўніку грамадства ў праве на адрознасьць. У якасьці прыкладу можна разгледзець ўзаемаадносіны фашыстоўскага рэжыму маршала Пэтэна ў Францыі да субкультуры маладых сымпатыкаў джазу «зазу» (падобныя да нашых стылягаў).

Мода быць «зазу» ўзьнікла напрыканцы 30-ых як эспалітычны бяскрыўдны рух мэляманаў. Але ў 1941-42, калі маршал Пэтэн пачынае актыўна будаваць сваю мадэль аўтарытарнай дзяржавы г.эв. «Новую Францыю», «зазу» нечакана для сябе становяцца сымбалам духоўнага супрацьў диктатуры. Справа ў тым, што адной з

Культуралёгічная схема грамадства

умоваў рэалізацыі фашыстоўскага сацыяльнага праекту была палітычная лаяльнасць моладзі. Для гэтага з пачатку 40-ых праводзіўся ў жыццё комплекс дзяржаўных мералпрыйстваў, накіраваных на тое, каб узяць пад ідэалагічны кантроль усю маладзёвую ініцыятыву. Акрамя таго ў снежні 1941 га ЗША ўступаюць у антыгітлераўскую кааліцыю. Усе амерыканскае набывае ў вачах фашыстоўскіх чыноўнікаў імідж варожага і крамольнага. Ня дзіўна, што неўзабаве афіцыйная прэса пачынае першыя атакі супраць «свінгі». Перш за ўсё, «зазу» абвінавачваюць у непрыстойным знешнім выглядзе. Таксама крытыкаваліся танцы (як можна танчыць, калі краіна будзе «новы парадак»?); Але ёсць рэчы сур'ёзнейшыя. Як пісала дзяржаўная газета «L'ouvrier»: «...амаральны дух свінгу не ўспрымае ідэалогіі нацыянальнай рэвалюцыі. Ён увогуле нічога не ўспрымае сур'ёзна. Свінг ёсць прадуктам загниваючай дэмакратыі». У прэсе «зазу» выстаўляліся таксама як «англафілы» і «амаль яўрэі». Адначасова на іх вешаюць усё перабіт з прадуктамі, бо «свінгі», як правіла, косяць ад працы на палях, якую ў патэнзаўскай Францыі павінен быў прайсці кожны малады чалавек. На наступ уладзеў «зазу» адказваюць у сваёй сьцебнай манеры. Калі 7.07.1942 у сілу ўступіў закон, адпаведна якому кожны яўрэі быў павінен насіць жоўтую зорку, «зазу» адразу паначалілі жоўтыя шасцікутнікі з надпісам «зазу». Пасля гэтага ў дзяржаўным афіцёзе сур'ёзна прапанавалася пералавіць усіх «зазу» і адправіць у канцлягеры.

У хуткім часе на іх пачынаецца сапраўднае палітычнае пераўтварэнне. Паліцэйскія і сябры фашыстоўскай партыі PPF лавілі «свінгі», каб падкараціць ім патлы і адправіць у вёску дапамагаць сялянам збіраць урэджай. Паліцыя прадпісвала ўладальнікам кавярняў абмежаваць уваход для «свінгі». У адказ «зазу» праводзіць падпольныя сэйшны, якія карыстаюцца дзікай папулярнасцю. Супрацьстаянне дзяржаве працягвалася, а некаторыя «зазу» нават удзельнічалі ў падпольнай барацьбе з акупантамі. Такім чынам, фэномэн «зазу» ёсць тыповы прыклад лесу контаркультуры ў аўтарытарнай дзяржаве. Ня маючы акрэсленай сацыяльнай базы з маладзёвай ідэалогіяй, «свінгі» ня мелі ў акупаванай Францыі нават прэтэнзію на палітычную або культурную альтэрнатыву. Але мода, якую яны прапагандавалі, несьведома набыла магічную сімбалічную сілу супраціва, бо ў вачах рэжыму яны зрабілі самае страшнае злачынства, якое толькі магчыма ў таталітарнай дзяржаве - яны адмовіліся быць такімі як усё.

СУЧАСНЫ АНТИФАШЫЗМ І МАЛАДЗЁВАЯ СУБКУЛЬТУРА НА ПРЫКЛАДзе РУХУ СКИНХЭДАЎ

Пранікненне фашыстаў у маладзёвы рух - фэномэн 70-ых. У гэты час сьледствам краху каланіялізму, сацыяльнай нестабільнасці, уздыму эміграцыі старпэраўскі склад фашыстоўскіх групавых папоўніўся моладзёвю. Яна прынесла з сабою новыя арганізацыйныя мадэлі, адной зь якіх стала маладзёвая субкультура. Што канкрэтна да субкультуры скінхэдаў - яна нарадзілася ў Англіі ў адной з групавых руху hard-mod (стылягі), што прапагандавала культ рабочай класы, вулічнае хуліганства, захапленне футбалам, антыфэмінізм. Гэта была як калеровая, так і белая моладзь з эмігранцкіх кварталаў, пераселеная сюды з-за мадэрнізацыі старых рабочых раёнаў. Гордыя за свае рабочыя карані, яны вынайшлі фенькі, радыкальна супрацьлеглы іміджу і стылю сяродняй класы зь яе культурам кіпі. Паміж 1967-69 гг. узнікае саманазва skinheads (брытагаловыя) і шэйкі (crew), якія дзеліцца паводле тэрытарыяльнага прынцыпу. Гэта была пралетарская (ці люмпэнская) культура кшталту нашых топнікаў.

Радзкія змены ў асяроддзі скінаў адбыліся як сьледства эканамічных пераменаў і зьяўлення ямайскіх рытмаў - рэгей, ска, рокстыды. У 70-я гады з уздымам панку скін-стыль перацярпеў крызіс. Але потым скінхэды адраділіся, дзякуючы музыцы гуртоў Sham 69 і Screwdriver. У палітычным плане частка скінхэдаў сымпатызавала радыкальна правым групам, напрыклад, Нацыянальнаму Фронту,

ТАК ВЫЯВЛЯЛІ «ЗАЗУ» НА СТАРОНКАХ ФАШЫСТОЎСКАЙ ПРЭСЫ
«— Працаваць на Нямецчыну? Ніколі! Лепш загінуць!..
— Браво, малады чалавек! Вы ня любіце акупантаў?
— Ну... Па праўдзе кажучы, я не люблю працаваць...»

або BNP. Аднак зь іншага боку як рэакцыя на пагрозу фашызму іншыя скінхэды прыядаліся да левага руху. «Рок супраць расізму», Антынацысцкая Ліга і г.д.

Напрыканцы 70-ых Джымі Пэрсі, Sham 69 і Cockney Rejects адкрылі real punk і Oi!. Адрозна пачаў раскручвацца культ скінхэдаў, які падабраў пад сябе рэшткі панкаў. Гэтыя тэндэнцыі яшчэ больш умацніліся, калі ў моду ўвайшоў музычны стыль ska (Specials, Madness, The Beat, UB 40). Паралельна на пачатку 80-ых на брытанскай маладзёвай сцэне палітычная канфрантацыя дасягнула свайго апагею. Пачалося нешта нахштат вулічнай вайны паміж прыхільнікамі левых і правых. На гэтай падставе субкультура скінхэдаў расквалася: перш за ўсё ў пляне расізму, антырасізму. У 80-х гадах афармляюцца тры накірункі - апалітычны (самы шматлікі), redskins і, нарэшце, boneheads, або нацыскіны (зьяўзаныя з нацызстамі).

Традыцыйныя скінхэды ўяўляюць сабой найбольш вялікую частку брытагаловых. На першым месцы для іх піва, ска і футбол. Палітыку яны лічаць бруднай справай і звычайна трымаюцца ад яе далей. Гэтак, адпаведна апытанням нямецкіх скіноў, толькі 19% сярод іх лічаць сябе праварадыкалам, астатнія падтрымліваюць каго заўгодна: ад камуністаў да «зялёных».

Рэдскіны. Галоўныя базы чырвоных скіноў - рух S.H.A.R.P. («скінхэды супраць расавых забобнаў») і R.A.S.H. («чырвоныя і анарха-скінхэды»). Адной з галоўных прыметаў накірунку рэдскіноў зьяўляецца захапленне ямайскай музыкай, у прыватнасці ska, і Oi! (музыка панкаўскага кшталту), а таксама паўсядзённы стыль жыцця. Яны прэзентуюць тую частку рабочай класы, якая ўзнікла ў выніку натуральных кантактаў белых рабочых і калеровых эмігрантаў, аб'яднаных вуліцай, агульнай барацьбой за заробак і захапленнем стылем ska.

Нацыскіны. Зваротным бокам рэдскіноў ёсць нацыскіны, або boneheads (пустагаловыя). У іхнай аснове ляжыць палітычны музычны рух White Power Rock, які папулярны ў правымі радыкалам. Акрамя таго, фенькамі нацыскіноў ёсць футбольны фанатызм і музыка Oi!. Вобраз нацыскіна больш за ўсё тыражувецца мас-медыя. Таму імідж скіноў зьяўзаны ў большасці людзей з правамі агрэсіўнага расізму і фашызму, ня гледзячы на тое, што заходні рух скінхэдаў зьява вельмі складаная.

Асаблівасці КОНТАРКУЛЬТУРЫ ў БЕЛАРУСІ

Аўтар дакладу чатыры гады пражыў у Гамбургу ў якасці шэраговага панка-сквотэра, што дае магчымасць параўнаць у агульных рысах беларускую і

заходнюю контаркультуру. Аўтар вымушаны адзначыць, што ніякай контаркультуры, у заходнім разуменьні гэтага слова, у Беларусі няма. Лепш сказаць, што вельмі мала сапраўдных контаркультурашчыкаў. Для прыкладу можна ўзяць айчыны рух панкаў. Для большасці мясцовых прыхільнікаў разуменьне панку абмяжоўваецца эпатажам, знешнім выглядам і наборам ідыёцкіх стэрэатыпаў у паводзінах, кшталту нажэрціся гаралкі й бляваць ці есць гаўно. Ніхто амаль нічога ня ведае аб такіх падмурках панкаўскай традыцыі як антымпэрыялізм, антыфашызм, антыкапіталізм... Есць нешта сярэдняе паміж полай і модай. Відавочна што заходняя контаркультура была перанятая беларускай моладзьдзю ў якасьці сродка генерацыйнай самаідэнтыфікацыі. Аднак з-за мясцовых сацыяльна-эканамічных абставінаў беларуская маладзёвая контаркультура ня можа праявіць сябе як альтэрнатыва ў сапраўдным разуменьні гэтага слова. Сітуацыя ўскладняецца тым, што шой бізнэс скупае ўсіх, хто больш-менш здольны рабіць грошы. Гэта ня значыць, што няма сапраўднага андэграўнду. Проста ён ня бачны зь першага погляду. У паўсядзённасьці мы маем справу з симуляцыяй контаркультуры. У масе людзі, якія ангажаваныя ў г.зв. «альтэрнатыўны рух», у ідэйным сэнсе вельмі прымітыўныя і здольныя лёгка ўспрымаць любую саграгатыўную ідэалёгію, не выключачы фашызм.

«Чырвоная карычневая» панкі ў Беларусі

Самай адметнай праявай правага радыкалізму сярод беларускай альтэрнатыўнай моладзі зьяўляецца творчасць і дзейнасьць рок-групы «Красные Звезды», што працягваюцца ў адкрытай прапагандзе славянскага фашызму, антысэмітызму і г.д. Акрамя таго, «КЗ» фактычна зьяўляюцца прапагандыскай сэкцыяй менскага РНЕ і вельмі часта ўдзельнічаюць у фашыстоўскіх акцыях у Маскве. Перш за ўсё вызначымся наконт таго, што «КЗ» ёсць самы прымітыўны плягіят творчасці расейскай панк-зоркі Я.Летава, Абраменка (лідэр «КЗ») заўсёды спрабаваў кампанзаваць дэфіцыт асобы Летава на лякальным беларускім узроўні. Ня дзіва, што, калі ў 1994 г. Летаў абвесьціў сябе прыхільнікам антыгеліцкай, нацыянал-большавіцкай апазыцыі, Абраменка адразу палітызаваўся. Палітычныя моманты маюць для ўдзельнікаў гурту «КЗ» другараднае значэньне. На першым месцы для Абраменкі - прагматычная эксплуатацыя

іміджу Летава і асабістыя комплексы. Адносная папулярнасьць КЗ зьвязаная з тым, што Беларусь застаецца ў культурным полі Расеі і з большага арыентацыя на ейныя густы.

ФАШЫСТОЎСКАЯ ЭСТЭТЫКА Ў БЕЛАРУСКАЙ КОНТАРКУЛЬТУРЫ

Беларускі нацыянальны рух напярканцы 80-х і пачатку 90-х і ягонае маладзёвае крыло ў прыватнасьці, не пазьбеглі флірту з праварадыкальнымі тэорыямі. Гэта зьвязана са спробамі «нацыянальна арыентаваных» гісторыкаў і палітыкаў рэабілітаваць рух калябаранцаў часоў другой сусьветнай вайны, знайсьці тут нейкія пазытыўныя бакі. Адсюль несьведомая папулярызацыя сярод нацыянальна-дэмакратычнай моладзі эстэтыкі і стылю 3-га Рэйху. З часам гэта дало глебу для ідэйнага афармленьня шэрагу культурніцкіх акцыяў менскай маладзёвай багемы ў накірунку карычневай чумы. Прыкладамі можна лічыць канцэрт памяці Беларускай Краёвай Абароны ў лютым 1994г. у Менску, дзейнасьць праварадыкальных групавак кшталту «Правы раванш» ці «Партыя Свабода». Кульмінацыя моды на правы радыкалізм сярод контаркультуры прыпадае на 1994-1995 гг.

Па меры інтэграцыі беларускай тусоўкі ў каштоўнасьці заходняга андэграўнду карычневая мода прайшла. Аднак апошнія слова ў дачыньнях беларускага нацыяналізму і фашызму яшчэ не прагучала, бо досьвед краінаў СНД сьведчыць - нацыяналізм на дзяржаўным узроўні можа рэлізавацца сёньня толькі ў выглядзе аўтарытарнага рэжыму.

АНТАЛЁГІЯ «ДВАРОВАГА ФАШЫЗМУ» Ў БЕЛАРУСІ

Першы працэдент правы нацыфікацыі маладзёвай субкультуры меў месца яшчэ ў пачатку 80-ых, калі ў пошуках пратэсту супраць пануючай савецкай сыстэмы частка багемнай моладзі зьвярнула да фашыстоўскай эстэтыкі. Гэта была дастаткова прыкметная субкультурная тэндэнцыя, якая зь цягам часу была вынішчана савецкімі спэцслужбамі.

Два-тры гады назад праз Маскву ў Беларусь пранікла мода на скінхэаў. Адапты новага стылю паходзяць як правіла, з асяродзьдзя панкаў, аднак глыбокіх ідэйных падставаў для пераходу ў шэрагі скіноў у панкаў няма. Галоўную ролю адыгрывае падлеткавы комплекс «быць крутым». Увогуле, нацыфікацыя мясцовых панкаў не складае цяжкасьцяў. Сучасная геаграфія скінхэаўскай субкультуры дастаткова моцная - Менск, Віцебск, Гомель... Звычайна ядро тусоўкі складаецца з 5-7 чалавек, вакол якіх

гуртуецца яшчэ 40-50. Галоўны дасуг - футбол, піва, музыка.

Ужо зараз відавочна сувязь скінхэаў з арганізаваным нэафашызмам, перш за ўсё з РНЕ. Праз баркашоўскія атрымліваюць прапагандысцкія фашыстоўскія матэрыялы і нават удзельнічаюць у праварадыкальных акцыях. Дастаткова прыгадаць бойку дэмакратэў з сябрамі РНЕ 1.07.1998 у Менску.

Беларускія нацыяналістычныя групкі пакуль што ня здольныя наладзіць сталых кантактаў са скінамі, перш за ўсё таму, што заканадаўцам скінхэаўскай моды застаецца Расея. Калі зайшла мова пра сродкі барацьбы з нацыскінамі, варта зьвярнуць увагу на тое, што скіны адпаведна панкаўскай традыцыі радыкальна адмаўляюць каштоўнасьці субкультуры рабочай моладзі (г. зн. голнікаў). Голнікі гэта фрагмент традыцыйнай культуры, што мазайчна складаецца з сэрэй аспэктаў: ад стыійнага анархізму да бытавой хэзнафобіі. Аднак антыфашызм голнікаў ня ёсць фармальным, бо фашызм у масавай сьведомасьці асацыюецца са скрайнім полюсам зла. Такім чынам, рэальная барацьба са скінамі зьвязаная толькі з палітызацыяй голнікаў. Гэта праблема будучага. Трэба ня даць фашыстам пранікнуць у рабочыя кварталы, інакш яны будуць здольнымі кантраляваць вуліцу і грамадства. Іншымі словамі, зараз усе залежыць ад працы антыфашыстоўцаў сярод рабочай моладзі.

WER IST S.H.A.R.P.?
 Skinheads Against Racial Prejudice -
 Skinheads gegen Rassismus

S.H.A.R.P. entstand seit 1982 und ist mittlerweile international verbreitet. Ursprünglich in Amerika gegründet, in England aufgeführt gibt in diese Bewegung von auch in Deutschland. S.H.A.R.P. ist in verschiedenen eine Reaktion auf die von der Medien verbreitete Bild der rassistischen und feindschaftlichen Skinheads. Aber auch eine klare Bewegung von Jugendlichen, die sich als Skinheads bezeichnen, jedoch keine zum Skinhead Leben des Wurzels im England der 60'er Jahre, oder nach weiter gehen. Die ersten Skinheads traten zur Skinhead von London. Um sie ein Zusammenhang bei Skin Head Rocker und die frühen Formen des Reggae / Dance Skinheads werden mit der Skin Head's Bewegung von den Westindischen Inseln - Schwarzem.

Ein Skinhead kann kein Rassist sein, aber nicht weil es per se nicht ist, das Sie schwarze Haut zu begehren und anderen die Haut wegen ihrer Hautfarbe und Kultur zu vereiteln. Rassismus vor allem unter Skinheads, kein Thema in Frage der Punkbewegung in England der späten 70'er Jahre waren Skinheads auf die Punk und CB-Wirk sind die CB-Skins sind durch ihre Texte etwas gegenüber - politisch Thema im Publikum. Die einen haben Rassisten und auf der anderen, heißt es die feindschaftlichen Skins, die Skinheads sehr Feindschaftige Sie wurden von der westindischen Zielgruppe für feindschaftliche Organisationen.

Diese Bewegung hat jedoch nichts mit dem echten Skinheads zu tun. Jede von uns hat seine politische Meinung, Rassismus und Feindschaft sind nicht seine Sache. Ein echter Skinhead kann nicht sein nur ein Skin und Reggae und verweigert keine Rassisten.

S.H.A.R.P. Skinheads haben die Skinheads nicht, wegen ihrer Kleidung, als Feindschaft bezeichnen zu können. Wir haben den eigentlichen Namen übernommen, um unsere Verbundenheit mit den Skinheads in Amerika und England zu betonen.

...by S.H.A.R.P. !!

S.H.A.R.P. - SKINS REMEMBER THEIR ROOTS. THINK WITH THEIR HEADS AND NOT WITH THEIR BOOTS!

Skinheads Magazine & S.H.A.R.P. - Section Berlin
 Postfachnummer
 077 581-C
 1000 Berlin 44

SKINHEADS AGAINST RACIAL PREJUDICE

Улётка нямецкіх чырвоных скіноў. «Скіны, памятайце пра свае карані, думайце галавой, а ня ботамі!»

У 1903 годзе імперыя Раманавых трышчала па сваім пад ударамі рэвалюцыйнага дэмакратычнага руху. Каб выратавацца ад немінучага часу, расейская дзяржава зьвярнулася да выпрабаванага спосабу –

распальваньня варажэсцы паміж працоўнымі. На ўзбраеньне быў узяты сродка сярэднявечных цемрашалаў – антысэмітызм. 6 красавіка 1906-га году на Пасху пры падтрымцы паліцыі і

войска ў Кішынёве быў арганізаваны яўрэйскі пагром. Адурманены натоўп граміў і забіваў яўрэйў беднякоў замест таго, каб схраваць свой гнеў супраць сапраўдных віноўнікаў сваіх бедаў – царскіх сатрапаў і жандараў. За тры дні было забіта 25 чалавек, 75 цяжка паранена, шмат жанчын былі згвалтаваныя. Сьведкі распавядаюць, што на кішынёўскіх вуліцах можна было лёгка наткнуцца на адсечаныя рукі і ногі, чалавечыя трупы.

Змрочны цень пагромуў навіс над усімі гарадамі і мястэчкамі Беларусі, Прыбалтыкі, Украіны, якія ў выніку царскай палітыкі зьвярнуліся сапраўднымі яўрэйскімі гета. У шэрагу такіх гарадоў быў і Гомель.

Мясцовыя казённые рабіны малілі паліцэйскіх аб літасьці, яўрэйская буржуазія як заўсёды спадзявалася адкупіцца. Толькі простыя працоўныя вырашылі даць бой. Удзельнікамі розных сацыялістычных партыяў, яўрэйскімі працоўнымі была заснаваная першая ў Расейскай Імперыі ўзброеная самаабарона. Сацыял-дэмакраты, сацыял-рэвалюцыянеры і нават закліяты ворагі – бундаўцы і сацыялісты-сьяністы – аб'ядналіся перад агульнай бедой.

Удзельнічалі ў самаабароне і працоўныя беларусы. Рознымі шляхамі прыйшлося даставаць зброю, былі наладжаныя сыстэматычныя трэніроўкі баевікоў самаабароны. Вайсковыя заняці праходзілі ў гаях дубовага лесу на востраве ў раёне Валатавы. Туды баевікі дабіраліся на чаўнах. Потым, на судовым працэсе, фальшывыя сьведкі, выстаўленыя паліцыяй, сьцьвярджалі, што пры гэтым баевікі сьпявалі песьню на матыў «Дубінушкі» – «На хрыстан, на собак, на проклятых...» Усё гэта было, вядома, лухта. Ніякай «змовы сьценскіх мудрацоў» не было, а было каля 500 дзяржаўных пастановаў, якія дыскрымінавалі яўрэйў і

НАРАДЖЭНЬНЕ АНТЫФАШЫСТОЎСКОЙ САМААБОРОНЫ

Ахвяры чарнасоценнага тэрору ў Рэчыцы

падштурхоўвалі іх на барацьбу з самадзяржаўем. Нават вядомы антысэміт фон Плеве, міністар унутраных справаў і катхняльнік кішынёўскага пагрому, прызнаваўся, што калі б ён быў яўраем, ён бы кідаў бомбы 23 жніўня 1903 году ў адным з гомельскіх гатэляў быў знойдзены яшчэ з антысэміцкімі праклямацыямі. У гэты ж дзень на кірмашу ўспыхнула драка паміж сьсялянамі і яўрэйскімі гандлярамі. Наступныя два дні прайшлі ў трывожным чаканьні. І вось у панядзелак і верасьня натоўп грамілаў, узброеных сякерамі, віламі і палкамі, пачаў рухацца па Магілёўскай вуліцы (сьоньня вул. Кірава) у напрамку яўрэйскага кварталу Амэрыка. Пагромшчыкі былі загады падрыктаваныя і апранутыя ў аднолькавыя кашулі. Вярхоўдзілі імі купец Пятрэнка і начальнік мясцовага дэпо. Паліцыя і вайскоўцы неафіцыйна падтрымлівалі «чарнасоценцаў». Пачалася вахханалія гвалту. «Патрыёты» ўрываўліся ў яўрэйскія хаты, рабавалі, забівалі... І тады супраць пагромшчыкаў падняўся Роў. Гомельскі раён Роў на пачатку стагодзьдзя быў чымсьці падобным на адэскую Малдаванку або екацярынаслаўскі Амур. Іншымі словамі: гэта быў бандыцкі квартал, які, дзякуючы ляндыфуту, быў недаступны для казакаў, а паліцыя туды ходзіць увагуле бачлася. Калі гарадавыя ўсё ж адважаліся на такі подзьвіг, іх адрэзу закідалі каменянамі. Налетчыкі з Рову і сябры самаабароны з Каўказу і Забегу сустрэлі банду пагромшчыкаў на руццы каля вул. Ветраная. З абодвух бакоў у справу пайшлі рэвалюцэры, кінжалы і хастаты.

Арганізатары пагрому былі змушаныя паспаць па дапамогу да вайскоўцаў. 2 роты салдатаў адкрылі вінтавачны агонь без папярэджаньня па ўдзельніках самаабароны. З чалавекі былі забітыя, аднак ніводны з пагромшчыкаў у Роў

не прайшоў. Удалося абараніць і большую частку Магілёўскай. Зь іншага боку ў выніку пагрому была моцна разбураная Амэрыка, Каўказ... Акрамя таго, каб неяк рэабілітаваць сябе за правал пагрому, улады забаранілі дзейнасьць фонду ў падтрымку пацярпелым яўраем, а прыехаўшы ў Гомель магілёўскі губэрнатар пераклаў адказнасьць за яўрэйскі пагром на саміх яўрэйў (!). Але, як ні стараліся царскія ўлады распаліць ксэнафобію, нічога не атрымалася. Падчас пагрому шмат гомельцаў кавалі яўрэйў. У дзень пагрому на дапамогу самаабароне прыехаў атрад бабруйскіх рабочых-беларусаў. Сам атрад самаабароны стаў ядром гомельскіх баявых зьсяраўскіх арганізацыяў, што ў часы рэвалюцыі 1905-1907 гг.

заракамэндаваў сябе як авангард барацьбы з самадзяржаўем. Прыклад гомельскай самаабароны падштурхнуў сацыялістаў і яўрэйў Каўказу і Украіны ствараць падобныя вайсковыя адзінкі для радыкальнага супраціўленьня «чарнасоценцам». Між тым напрыканцы 1905 у Гомелі пачаўся судовы працэс над удзельнікамі пагрому. На самой справе на лаве падсудных аказаліся не ягонны арганізатары, а ўдзельнікі самаабароны. Усяго да адказнасьці было прыцягнута каля ста чалавек.

21 сьнежня 1905 каля сотні рабочых сабраліся каля будынку суду, каб выразіць пратэст супраць свавольства ўладаў. На іх кінуліся казакі, але затрымаць нікога не ўдалося. Справа ў тым, што адзін з удзельнікаў самаабароны адкрыў агонь з рэвалюцэру і прыкрыў адыход гаварышаў. А што ўлады? Улады працягвалі рабіць стаўку ў барацьбе з дэмакратычным рухам на вялікарускі шавінізм. Незадаволеная вынікамі эпизадных пагромуў, царская вярхань пачала ствараць масавыя чарнасоценныя групыкі хіталту «Союз Міхаіла Архангела», «Общество активной борьбы с революцией и анархией», «Союз русского народа». Фактычна гэта былі першыя фашыстоўскія арганізацыі ў гісторыі. Шэраговыя сябры зацягваліся ў гэтыя арганізацыі прымітыўнай прапагандай і, як правіла, вэрбаваліся за чаркай гаралкі. Гэтак, у Вецы і іншых месцах Беларусі лідары «Чорнай сотні» фінансавалі з мэтай рэкламы сваёй арганізацыі бясплатныя папойкі. Рабочыя Пуцілаўскага заводу выраблялі сабе значкі «Сябра Саюзу Рускага Народу» (г.зв. канькі-гарбункі), каб адмазацца ад непрыемнасьцяў з паліцыяй. У хуткім часе, пасля Маніфэсту 17

кастрычніка, узнялася новая хваля пагромаў. У Рэчыцы мясцовы вайсковы начальнік прапанаваў пагромшчыкам казенныя вінтоўкі. Атрымаўшы інфармацыю пра запланаваны пагром, атрад гомельскай самаабароны, які склаўся з 28 сябраў «Бунду», зсараў і сацыялістаў-святлістаў, выехаў у горад над Прыпяцьцю. Камандаваў баевікам: вядомы бундавец Лейба Страдалец (Л.Рожэнд). Пра яго ў рабочых кварталах Гомеля складаліся легенды. Яму даручаліся самыя небяспечныя апарацы. Гэта ён кінуў бомбу ў вядомага свайго жорсткасцю паліцмейстара, кіраваў атакай на групу казакаў у кастрычніку 1905-га... Але ў гэты дзень шчасыце адварнула ад рэвалюцыянараў. Папярэджаньня гомельскай паліцыяй, «чарнасоенцы» зрабілі засаду каля чыгуначнай станцыі. З дыстанцыі 100 метраў яны расстралілі атрад гомельцаў. Сябры самаабароны былі ўзброеныя толькі рэвалюверамі і не маглі весці прыцэльны агонь. Было забіта 8 чалавек і ранена дзевяць. Сярод забітых быў і Л.Страдалец.

У самім Гомелі ўлады, памятуючы пра 1903г., арганізаваць пагром не адважыліся. Згодна інфармацыі паліцыі ў горадзе налічвалася каля 800 сябраў самаабароны, што мела рабінную структуру і санітарную дружыну і нават валаспыдзстаў для сувязі. Але галоўная сіла самаабароны была ня ў колькасці штыкоў. Галоўная перамога самаабароны была дасягнутая на ўзроўні сьведомасці. На гэты час арганізацыям сацыялістычнага накірунку ўдалося наладзіць кантакты з працоўнымі, якія раней падтрымлівалі пагромшчыкаў. Пад час кастрычніцкай стачкі 1905-га рабочыя Лібава-Роменскай і Палескай чыгунак прынялі пастанову супраць пагромаў і арганізавалі дэманстрацыю дружыны, што дзяжурылі ў яўрэйскіх кватарах. Пагром у Гомелі ўдалося арганізаваць толькі пасля правалу сьнежаньскага палітычнага страйку 1905-га году, і тое, толькі за кошт прыбыўшых з Прыбалцікі карнікаў генэрала Арлова. Увесь цэнтар гораду быў спалены. Самаабарона ня здолела адкрыта змагацца з вайскамі, якія былі ўзброеныя гарматамі, але ж ёй удалося не дапусьціць у горад чарнасоенцаў зь мясцовых весак.

Такім чынам, у далёкім 1903-ім годзе ў гомельскіх кварталах Амэрыка і Каўказ быў заснаваны адзін зь першых у сьвеце атрадаў антыфашыстоўскага супраціву. Мы, беларусы, маем усё падставы ганарыцца гэтым фактам і павінны працягваць слаўныя традыцыі папярэднікаў і надалей.

КОНТАРКУЛЬТУРА І АНТИФАШЫЗМ НА ЗАХАДЗЕ

Праблема барацьбы супраць праваарадыкальных тэндэнцыяў у контаркультуры актуальная ня толькі ў Беларусі. Прапануем рэліз канадзкай арганізацыі «Антырасісцкая Асацыяцыя» (АРА), што правяла ў сьнежні семінар на тэму «Нацысцкі музычны андэграўнд».

Апошнім часам у авангардзе новай кваліфікацыі рукаў ў Эўропе і ЗША знаходзяцца пара-тройка жаўтаротых прыдуркаў. Вялікую ролю ў фармаваньні гэтай новай маладзёвай нацысцкай

фармацыі адыгрывае расісцкая нацыяналістычная музыка. Ужо здаўна прысутнасць нацысцкай, або нацшланкаў, не было чымсьці незвычайным для шматлікіх рэгіёнаў Паўночнай Амэрыкі. Гэта перш за ўсё гэтакі званыя «Hammer-skinheads», якія апошнім часам спрабуюць стварыць сыстэму свайго андэграўнду, сетку каварняў і рок-клубаў. Будаўніцтва новых структураў вядзецца на двух узроўнях: праз супрацоўніцтва зь сябрамі Ку-Клукс-Клану і зь кішт агалцелай прапаганды ў маладзёвым рок-асяродзьдзі. Дзейнасць скінхэдаў накіраваная на стварэньне сваіх кампютэрных рэсурсаў, вайсковых складаў, структураў фінансавай падтрымкі... Музыцы адводзіцца галоўная роля ў гэтай прапагандзе нацы-скінхэдаў. Зараз у ЗША існуюць два агульнафэдэральныя часопісы прысьвечаныя музычнаму андэграўнду – «Blood & Honour» (Лонг-Біч) і «Resistance» (Дэйтрот). Калі «Blood & Honour» працуе з скінхэдамі, то «Resistance» спрабуе выйсці на металічную сцэну. Гэты часопіс выдаецца агульна канадзкімі і амэрыканскімі нацы на базе выдаўніцтва Resistance Record.

Нацысцкая прапаганда на старонках «Resistance» падаецца вельмі хітра. На першы погляд, тут дамінуюць чыста музычныя матэрыялы кшталту інтэрвю з рок-групамі, агляд навічак кіт-парада... Адначасова даюцца дэталёвыя інструкцыі, як стварыць гурткі падтрымкі нацысцкіх арганізацыяў. Сетка рассылак, што існуе пры Resistance Record, дазваляе ўкладаць грошы ў сваёсаблівы фонд «Aryan Action Line», празь які фінансуецца большасць нацысцкіх музычных праектаў у Паўночнай Амэрыцы.

Найбольш раскручваюцца ў Resistance Record наступныя групы: Rahowa (Таронта), Max Resist i Hooligans (Рочэстэр), Bound for glory (Санкт-Пол), Aryan (Лёндан), Aggravates Assault (Плайнсборн), The Voice (Філадэльфія),

Nordic Thunder (Дэлавер), Centurion (Віконтын)... Лідэрам Resistance Record зьяўляецца Джордж Бурдзі (вакаліст Rahowa). Да апошняга часу Бурдзі і ягоныя сябры былі членамі наафашыстоўскай групоўкі Church of Creator (COC). Гэтая група вядома сваімі экстрэмісцкімі пазыцыямі і поўнай шызафрэніяй. Маладыя сябры ўцягваюцца ў забойствы, налёты і тэрарыстычныя акцыі. Акрамя таго, нацы ўвесь час спрабуюць накіраваць, хто зь іх лідэр Нацыі. Вялікі рэзананс набылі падзеі 31 верасьня 1998 г. Тады Resistance Record намерзіў правесці ў Расіна канцэрт-памнік Яна Сыдварта (жэнавальніка рукаў нацысцкай Blood & Honour), які загінуў у пачатку 90-ых у аўтакатастрофе. Чакалася, што на сьцішн прыедуць каля 400 чалавек з ЗША і Канады. Усе антыфашыстоўскія арганізацыі абвесьцілі мабілізацыю і адправілі сваіх баевікоў у Расіна. Сутычкі з антыфашыстамі не прымусілі сябе доўга чакаць. Спачатку банда чарнаскурай моладзі дала п...ды паўсотні скінхэдам на мясцовым рынку. У выніку сутычкі Джо Равон, салот фашыстоўскай групы Nordic Thunder, быў сьмяротна паранены. Гэта быў другі падобны выпадак за апошні год.

Некалькі месяцаў таму чырвоны скінхэд забіў у Арагоні Эрыка Бланка, лідэра групы Bound For Glory. Акрамя непасрэдных атак на фашыстоўскія канцэрты канадзкія антыфашысты практыкуюць падпалы магазінаў, што займаюцца продажам расісцкіх зьнаў і запісаў. Гэтакі, у Таронта былі спаленыя дэманстрацыйныя крамы. Мінааполіская філія АРА таксама атакавала рэдакцыю аднаго скінхэдаўскага часопісу. Ну што ж... Прышоў час не дыскутаваць з фашыстамі, а біць іх у рыла. А што яшчэ рабіць?

«Фашысты! Мы вас пераможам, а потым зьямю!..»
Графіці чырвоных скінхэдаў у Бэрліне

Плакаты гішпанскіх антыфашыстаў

**ВЕДАЙ СВАІХ
ВОРАГАЎ У ТВАР**